

SETMANARI CASTELLARENÇ

ANY VI :: NUM. 270
Castellar del Vallès - 29 abril 1938

Reducció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 50 cèntims
Subscripció: 1'50 ptes. al mes

Com una visió

Del rellotge va a desplomar-se l'últim granet de sorra. Aquesta emoció l'hem sentida moltes vegades, però, emportats pel nostre entusiasme, poc ens preocupava burlar tota una acció de temps i arreplegant de bell nou el nostre esforç, talment sorra que de granet en granet anava filtrant-se pel manòmetre regulador de tota una existència, omplenaven altra vegada la concavitat superior amb el material de la nostra voluntat i sense que cap llegidor en tingués el més petit esment, posàvem en marxa tot l'engrenatge de la màquina moderna: fèiem brollar de la il·lusió el periòdic símbol d'un poble culte, donàvem pas a la història local i amb tot amor la gràvem com el més fidel testimoni pel dia del demà, lluitant sense esperar recompensa, sense beneficiar-nos de la nostra condició, tot el contrari: la nostra energia íntegrament al servei del nostre poble, ja que ell és part de la nostra Pàtria.

Si a les nostres mans fos la solució, no seriem encara avarcs del nostre sacrifici, ni claudicariem davant l'obra primordial i necessària a un poble. Més, el puny que clou la codiciada sorra del rellotge de la nostra vida, és més ferm, més fort que el nostre desig... però, nosaltres no ens donem per vençuts i ls castellarencs en poden tenir la màxima certesa: per poca sorra que pognéssim arreplegar de nou, per poc alè de vida que ens resti, l'invertirem a la nostra tasca.

Castellarenc! no desconfis, potser la nostra separació, el nostre malisme, siguin solament una fantasia.

ELS NOSTRES COL·LABORADORS

Jocs Florals

(Acabament)

La festa floreal des d'aquell any, ha vingut celebrant-se sense interrupció. Esmentem les reines que han estat elegides en tot el seu primer cinquantenari (1859-1908): Maria Mendoza de Vives (1859); Elísea Lluh de Rubió (1860); Carme de Bofarrull (1861); Maria Josepa Massanès, poetessa (1862); Duquesa de Montpensier (1863); Victòria Penya d'Àmer, poetessa (1864); Elena Cavaller de Roca (1865); Manuela Luna de Méndez Vigo (1866); Dolors Llopert de Muns (1867); Carme Mercader (1868); Mercè Estrada (1869); Francesca Nanot Renart (1870); Antònia Sacanella de Blanc (1871); Maria Ubert (1872); Oriola Serra de Quintana (1873); Antònia Gutiérrez de Ubach (1874); Rosa Pigrau (1875); Emília Palau González de Quijano (1876); Josefina Sabater d'Aldavert (1877); Carme Cendra de Domingo (1878); Teresa Gasset (1879); Clotilde París (1880); Dolors C. de Mercader, Comtessa de Bell-lloch (1881); Aurea

Clavé de Ferrer, poetessa (1882); Josepa Salvat d'Onyós (1883); Irene Arxer de Sanromà (1884); Isabel López de Guell (1885); Rosa Marqués d'Uyà (1886); Dolors de Carles de Robert (1887); Maria Cristina, Comtessa de Barcelona (1888); Assumpta Sabé de Brosa (1889); Lluïsa Goldmann de Fastenrath (1890); Isabel Güell i López (1891); Francesca Bonne-maison i Farriols (1892); Carme Joval (1893); Lluïsa Llorach (1894); Elissa Planas i Font (1895); Pilar de Puig, Marquesa de La Torre (1896); Maria Oller (1897); Maria Permanyer (1898); Pilar de Febrer i Cunill (1899); Teresa Novelles de Molins de Trell (1900); Pilar de Sarriera, Marquesa de Puerto Nuevo (1901); Concepció Picó de Riera (1902); Rosa de Pratjusa de Villar (1903); Clara Noble de Maragall (1904); Pelegrina Benet d'Alandí (1905); Carme Amat i Matas (1906); Agata Santllehy, 1907; Maria Ricart i Roger, 1908.

Els títols de Mestre en Gai Saber, són concedits a la festa pels poetes que obtenen els tres premis ordinaris, tots iguals o diferents. Heus ací els que l'han obtingut durant el primer centenari de la renaixença: Víctor Balaguer, 1861; Jeroni Roselló, 1862; Joaquim Rubió i Ors, 1863; Marian Aguiló i Fuster, 1866; Jo-

sep Lluís Pons i Gallarza, 1867; Adolf Blanc i Cortada, 1868; Francesc Pelai i Briz, 1869; Jaume Collell, 1871; Tomàs Forteza, 1873; Francesc Ubach i Vinyeta, 1874; Frederic Soler i Umbert, 1875; Angel Guimerà, 1877; Damas Calvet, 1878; Jacint Verdagner, 1880; Josep Franquesa i Gomiz, 1883; Ramon Picó i Campanar, 1885; Terenci Thos i Codina, 1887; Joaquim Riera i Bertran, 1890; Jacint Torres i Reietó, 1890; Josep Martí i Folguera, 1892; Ferran Agulló i Vidal, 1893; Anicet de Pagès de Puig, 1896; Francesc Matheu, 1897; Guillem August Tell i Lofont, 1900; Miquel Costa i Llobera, 1902; Joan Maragall, 1904; Artur Masriera, 1905; Apelles Mestres, 1908; Joan Alcover, 1909; Joan M^a. Guasch, 1909; Josep Carner, 1910; Llorenç Riber, 1910; Eduard Girbol i Jaume, 1912; Manuel Folch i Torres, 1914; Frederic Rahola, 1917; Josep M^a. Tous i Marotó, 1920; Antoni Navarro, 1922; Ramon Garriga, 1926; Josep Estadella Arnó, 1928; Joan Arús, 1931; Josep M^a. de Segarra, 1931; Joan Llongueres, 1934.

Entre aquests poetes cal posar esment el cas Angel Guimerà, que en 1876 obtingué la Flor i l'any següent, els tres premis ordinaris; el d'en Picó i Campanar que obtingué tres Englantines i la Viola en 1888.

En l'any 1868 es reuniren a Montserrat els poetes catalans, provençals i valencians que havien concorregut en aquell any als Jocs Florals en els quals Mistral pronosticà el triomf d'en Verdagner. Citem els poetes que hi assistiren: Balaguer, Ballarat, Querol, Vergés, Torres, Arnau, Roure, Roca, Mistrol, Quintana, Sala, Bonaparte, Wyse, Ferrer, Bigné, Vidal, Romieux, Llorenté, Meyer.

En 1877, el gran Verdagner vegé premiada «L'Atlàntida».

Els Jocs Florals, havien fet amb el temps un canvi radical; des del primer dia de la restauració, cada any, a més de fer més brillant el floriment de les lletres, entusiasma a la joventut i a tots els cors verament catalans en fer renéixer l'esperit històric i engendrar el catalanisme; s'apartaven dels recels i dels enconginets i disminuint les protestes fins que els poetes són ovacionats pels seus

himnes a la Pàtria i formant el programa de les reveindicacions de Catalunya.

La Mussa immortal d'en Collell, encara ressona vigorosament.

«Poble que mereix ser lliure si no li donen, s'ho pren».

Amb aquestes paraules diu que el Saló de Llotja, s'enfonsava—i es comprèn, parlant metafòricament—. Qui ho dubta? La bandera barrada—símbol de llibertat—, devia mostrar-se des de llavors, d'un color més viu i els cors dels catalans, devien sentir la més gran emoció per consagrar en una d'aquelles diades el cant d'«Els Segadors» com Himne Nacional.

L'any 1902, fou exigida la bandera espanyola en alguns llocs de la sala; però els mantenedors no li volgueren posar i per ordre governativa fou suspesa la festa. Però, els Jocs Florals de 1902, es celebraren a les ruïnes de Sant Martí del Canigó, el dia 11 de novembre.

Per les festes del Cinquantenari de llur restauració, o sia en 1908, es celebraren importants ac es d'homenatge a la memòria dels poetes morts.

Les reines de les festes demostraren la seva simpatia i entusiasme regalant als Jocs Florals una superba Cadira de bronze i s'edificà pel sitial de les futures reines.

Joan Fastenrath, enamorat de tant benemèrita institució, trasplantà els Jocs Florals en Colònia i, com a present de llurs bodes d'or, envià un esplèndid llegat que assegura una renda perpètua.

A la festa d'aquel any, feren assistència els representants de les terres de parla catalana amb llurs senyeres: Alguer, Andorra, Mallorca, València i altres països a fi a la nostra, com són: Auvernia, Llemosí, Bearn, Llenguadoc, Provença i Roselló. La bandera de la Ciutat de Barcelona fou estrenada per l'Ajuntament a la festa cinquantenària.

L'any 1924, el Consistori accepta invitació per assistir a la celebració de la Festa dels Jocs Florals de Tolosa, en motiu del sisè centenari de la seva fundació.

Degut a no celebrar-se els Jocs l'any 1925 a causa de la situació política, a iniciativa del degà dels Mestres en Gai Saber, Jaume Collell, obrí una votació entre els disset Mestres de llavors, per tal d'escollir les tres millors Vides, Englantines i Flors Naturals, entre les escrites pels vint Mestres difunts. Foren escollides les següents: «L'any miu», Angel Guimerà; «La muntanya catalana», Josep Ll. Pons i Gallarza; «L'esperança» Marian Aguiló; «La veu de les ruïnes», Adolf Blanc; «Visca Aragó», Ramon Picó i Campanar; «La deixa del geni grec», Miquel Costa i Llobera; «El plor de la tórtora», Jacint Verdaguer; «El cant de Salomó», Anicet de Pagès de Puig; i «El mal caçador», Joan Maragall.

Les festes florals de l'any 1926 al 1929, foren celebrades clandestinament, tornant-se a celebrar en públic l'any 1930.

En 1933, en motiu del Centenari de la Renaixença Catalana, fou llegida en els Jocs Florals la famosa «Oda a la Pàtria» d'en B. C. Aribau.

El País Valencià, també presentà els seus Jocs Florals amb les mateixes característiques de casa Nostra.

Molts són els pobles catalans que anualment celebren festes floralsques mostrant així un període de vera renai-xença.

Ara que ens sentim valerosos per aquesta redempció, aixequem la veu d'eloqüència i diem-li: «Beneïda sies, Festa de les Flors, que ens embriagues! Estimada sies, Festa de la Poesia, de la Llengua i de les Lletres, que has aixecat un poble! En un sol nom: Que has engendrat la Nació Catalana!...

F. G. i C.

NOTICIARI

CONSTITUCIO DE LA JUNTA DE DEFENSA PASSIVA

El passat dilluns es constituí a la nostra població la Junta de Defensa Passiva local, la qual és la que ha de decidir la construcció de refugis, instal·lació de senyals d'alarma, etc o sigui tot quant constitueixi un motiu de defensa de la població en els casos que puguin presentar-se quedant integrada pels següents ciutadans:

President: Vicens Roca Artigas, Alcalde. Vocals: Amadeu Casanovas Poble, Metge titular; Joan Sanosa Oliver, per la C. N. T.; Ramon Soler Gumí, per l'U. G. T.; Joan Brosa Romeu, pel C. R. A.; i Secretari, el de la Corporació Municipal, Josep Valls Janer.

Celebrem la constitució d'aquesta Junta i, sense cap dubte, n'esperem un bon acert en tots els seus acords.

INCORPORACIO DE LES LLEVES DEL 1941 I 1927

Conforme estava disposat, ahir al matí verificaren llur incorporació al

C. R. I. M. núm. 16, a Barcelona, tots els minyons pertanyents a la lleva del 1941.

Demà al matí efectuaran llur incorporació en el mateix organisme, els minyons pertanyents a la lleva del 1927.

ELS RELLOTGES S'AVANÇARAN DEMA UNA HORA MES

Per la Presidència del Consell de ministres s'ha publicat una ordre segons la qual demà dissabte, a les 23 hores, serà avançada l'hora legal en 60 minuts sobre l'oficial actualment establerta quedant, en conseqüència, un avanç sobre l'horari solar de cent vint minuts.

EL TEMPS

Després de varis dies ben nuvolosos, per fi s'ha decidit a ploure, per cert una pluja abundant i d'aquella que fa preveure una bona saor, la qual convenia de debò després d'acabar de passar un hivern sense ploure quasi gens. Amb aital motiu la temperatura ha experimentat un lleuger descens.

DEFUNCIO

Francesc Brosa Riera, de 57 anys casat. Casa n.º 31, pis, del carrer de Sant Llorenç.

La nostra més sincera condolença als seus familiars

CONSELL MUNICIPAL DE CASTELLAR DEL VALLES

A V Í S

Si el minyó ISIDRE CALVET SELLADES, habita en aquesta localitat, és pregat de personar-se immediatament a la Secretaria del Consell Municipal, per tal d'enterar-lo d'un assumpte que li interessa.

Castellar del Vallès, 28 d'abril del 1938.

El President del Consell Municipal, VICENS ROCA

MOMENTS LLIURES DINTRE EL COMPLIMENT D'UN DEURE

Memòries del centinella

La nit és fosca, fort el vent, un fred que glaça, esgrutinyant amb la mirada els encontorns el centinella vigilant ombres traspassa ergit el cos, encoratjat, ple d'il·lusions.

Les notes dolces que la nit amb ritme canta, records festius fant trontollar els pensaments, més ell fornit d'un gran valor res no l'espanta, glaint d'amor, fruit de la font dels sentiments.

El seu company, l'amic fusell que l'acompanya, la seva veu vol fer sentir per revenjar-se d'aquells traïpors de ma's instints i mala manya que es van fer dignes del despreci al su llevar-se.

Honor companys per tants herois d'aquesta guerra que amb tan valor ens enfrontem amb l'esclavatge, sabrem lluitar per defensar la nostra terra contra l'impuls d'aquell sector que viu d'ultratge.

Amb nostre zel recollirem pomells de flors, d'aquell perfum de dolça pau i de bondat, riuran per sempre altra volta nostres cors, il·luminats de goig, d'amor i llibertat.

QUIRZE MORERA